

XXVIII. évfolyam | 2016/5.

HONVÉD ALTISZTI

F O L Y Ó I R A T

hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján
Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján

TARTALOM

„Erős hit, erős akarat!”	2
Vezetőképzés a légierőben amerikai módra – nem csak amerikaiaknak	3
Altiszti partnerségi szeminárium Strausbergben	6
Az ír altisztek és tisztek munkájának harmóniája	8
Poszter	12
Minden csak rajtunk múlik	10
A tapasztalat a legnagyobb segítség	14
Nemzetközi járőrbajnokság logisztikusoknak	16
Aktív műszakiak	18
Az „erő” legyen veled!	20
A magyar hadsereg a forradalom előestéjén	22
Történelmünk svéd kapcsolata	23
Humor	23
Történelmi visszatekintés	24

„ERŐS HIT, ERŐS AKARAT!”

Ez a jelmondat, a Magyar Honvédség Altiszti Akadémiájának jelmondata egyszerűen, összesen négy szóban magába sűríti mindazokat az ismérveket, amelyekkel egy jó altisztnak rendelkeznie kell. E mögött a négy szó mögött azonban olyan ismeret- és feladatrendszer rejlik, amely az altiszti állományt a Magyar Honvédség nélkülözhetetlen részévé teszi.

Az európai hadseregekben a 17–18. században jelentek meg az altisztek. Szerepük, nagyon leegyszerűsítve, alapvetően a mai napig változatlan: a hadfelszerelés jó ismerői, a haditechnikai eszközök mesterei, a kiképzés kulcsemberei, a fegyveres harc megvívásának gyakorlatát alaposan ismerő, vezetni képes katonák, akik kapcsolatot jelentenek a (fő)tisztek és a feladatokat zömmel végrehajtó légénységi állomány között. Ránézésre sem egyszerű ez a feladat! Sokrétűsége komoly elvárásokat, fizikai, mentális és szakmai követelményeket támaszt az altisztekkel szemben.

Egy altisztnak egy személyben kell ötvözőnie a jó vezető, a jó kiképző és a jó feladatvégrehajtó tulajdonságait. Minden szintjét ismernie kell feladatának, és jelen is kell lennie ott úgy, hogy önmaga és az általa vezetett állomány mindig kész legyen a (harc)feladat végrehajtására. Mindemellett legyen képes a mindennapi szolgálatellátás megszervezésére, irányítására, gondoskodjon a napi rutin végrehajtásához szükséges feltételek megteremtéséről.

A szakmai tudás, a rutin és a mesterfogások ismeretének azonban társulnia kell a hagyományos értékrendet közvetítő, emberi kapcsolatokon és bajtársiasságon alapuló egyéni beállítódással. Jó vezető, jó bajtárs és jó altiszt akkor válik a katonából, ha képes egy közösségbe tartozni társaival és valódi emberi kapcsolatokat kiépíteni, példát mutatni, és nemcsak szakmai, hanem emberi segítséget is nyújtani.

Kreativitással és empátiával kell egyszerre beosztottnak és vezetőnek is lennie, olyannak, aki elvárásaiban (önmaga és beosztottjai felé is) szigorú és követelménytámasztó, következetes, példamutató, de emberséges is.

A Magyar Honvédség ma igencsak szerteágazó és sokrétű feladatrendszere olyan altiszteket kíván, akik maradéktalanul megfelelnek ezeknek a kívánalmaknak a békehelyőrségekben, a határ mellett vagy akár külföldi missziókban is.

Mindezeknek megfelelni nagy kihívás, nem könnyű feladat. Végrehajtásához elengedhetetlen a kötelességtudat, a hűség és a bizalom!

*Huszár János
vezérőrnagy*

VEZETŐKÉPZÉS A LÉGIERŐBEN AMERIKAI MÓDRA – NEM CSAK AMERIKAIÁKNAK

Huszonhárom éve tartozom a magyar légierő kötelékébe. Kezdetben a 47. Pápa Harcászati Repülőezred harcáláspontján láttam el beosztást, majd az alakulat megszűnése után 2001-ben Veszprémbe kerültem hasonló környezetbe. Jelenleg is itt szolgálok a Légi Vezetési és Irányítási Központban, beosztott hadműveleti zászlósként. A közelmúltban lehetőséget kaptam, hogy öthetes nemzetközi vezetőképző tanfolyamon vegyek részt a németországi Kaiserslauternben. A tanfolyamnak az Inter-European Air Forces Academy (IEAFA) adott helyet. A képzésre 14 országból érkezett összesen 43 tiszt és altiszt, magyar részről két-két fővel képviseltük légi-erőnket.

Mit is kell tudni erről a nemrég létrehozott alakulatról? Az egység 2015-ben alakult azzal a céllal, hogy egy merőben új oktatási módszerrel erősítsék a NATO-tagállamok egymás közötti, illetve a NATO és az amerikai légierő közötti együttműködési képességét azáltal, hogy különböző nemzetek leendő – elsősorban század szintű – vezető tisztjeinek és altisztjeinek nyújtanak közös alapokon nyugvó képzést. Eddig négy tanfolyam indult, ezekből kettőt kéthetes időtartamban Brnóban és Szófiában tartottak, majd

miután az alakulat berendezkedett a kaiserslauterni Kapaun Légibázison, öthetes turnusban kezdtek kurzusokat indítani. Az alakulat költségvetése 2019-ig biztosítva van, addig tehát minden valószínűség szerint évi négy tanfolyammal folytatódik a képzés.

A képzés alapját az eredeti amerikai tiszti és altiszti vezető katonai képzés (Professional Military Education) tananyaga adta. A tanfolyam rendhagyó azonban abból a szempontból, hogy bizonyos elméleti anyagrészeket az altisztek és a tisztek együtt tanultak. A gyakorlati foglalkozások alkalmával minden esetben hasonló módon jártak el. A 43 főből négy szakasz alakult, amelyek különbözőek voltak az elméleti és a gyakorlati foglalkozások alkalmával. Alaphelyzetben két altiszti és két tiszti csoport jött létre, 9–12 fő közötti létszámmal. Voltak azonban olyan elméleti órák, amelyeken egy altiszti és egy tiszti csoportot összehoztak.

A gyakorlati foglalkozásokra szintén vegyesen voltunk beosztva, de ekkor már jobban variálták az eredeti csoportokat. Ennek következtében az egyének többször és különböző helyzetekben találkoztak egymással, jobban megismerhették egymás személyiségét, vezetői és követői képességeit, a

Az IEAFA tanfolyamára 14 országból érkeztek tisztek és altisztek

különböző kultúrákat, megtanultunk úgy együtt dolgozni, hogy ezek a különbségek nem okoztak nehézséget a feladatok megoldása során. További előnye volt a vegyes csoportoknak, hogy így a tiszti csoport láthatta, hogy az altiszti állomány is képes felelősségteljes, jó döntéseket hozni nehéz körülmények között is, de az altiszti állomány is felmérhette, hogy az egyes döntések meghozatala során milyen akadályokat kell leküzdenie a tiszti állománynak.

A tananyag változatos volt. A több mint 150 óra elméleti képzés, ami 28 különböző leckéből állt, többnyire irányított vitán alapult, ezáltal is folyamatos gondolkodásra kényszerítve a tanulókat, olyan közegben, ahol mindenki véleménye számított. Nem voltak száraz, adatokkal teletűzdelt PowerPoint-prezentációk, és az értékelés sem tesztek tömkelegének kitöltése alapján történt. Kaptunk viszont a vita alapját képező, angol nyelven írott tananyagokat, amelyeket az órára érkezve már ismerni kellett legalább olyan mélységben, hogy a vita érdekes és fejlesztő lehessen. Mivel ezek a leckék angol anyanyelvű hallgatóknak lettek írva és csak kisebb módosításokon estek át, talán ezek megértése és elsajátítása volt a legnagyobb kihívás a tanfolyam során. Esténként, az aznapi 8 órnyi fizikai és szellemi megpróbáltatások után a szálláson nem volt egyszerű 10-15, sőt egy-két esetben 30-40 oldalnyi idegen nyelvű olvasmány feldolgozása. Szerencsére ezt a kiképzők is felismerték, és profi módon irányítva a megbe-

A 43 főből alakult 4 szakasz egyik csoportjának foglalkozása

A gyakorlati foglalkozásokon a résztvevők megismerhették egymás személyiségét, vezetői és követői képességeit

széléseket, azokat gyakorlati aktivitással kiegészítve átsegítették bennünket a nyelvi nehézségeken.

Az elméleti képzés során sok újdonságot hallottunk, olyan dolgokat, amik segíthetnek abban, hogy jó katonai vezetőkké váljunk. Nagy hangsúlyt fektettek a vezetői képességek fejlesztésére, aminek alapja az úgynevezett Full Range Leadership Model volt. A hadtörténelem híres parancsnokainak vezetői képességeit párhuzamba állítva elemeztük azok hatékonyságát, döntéseik hatását a bekövetkezett eseményekre. Különböző esszék megírásával és előadásokra való felkészüléssel megtanultuk, hogyan osszuk be időnket úgy, hogy minden feladatot időben elvégezzünk, de azért jusson idő szórakozásra is.

Őszintén megvitattuk a kulturális különbségekből adódó lehetséges problémákat, és azt, hogy miként lehet ezeket elkerülni. Milyen módon lehet jól kihasználni a faji, vallási, személyiségi,

alkati, nemi és egyéb különbözőségeket úgy, hogy minden egyén legerősebb tulajdonságára építve a lehető leghatékonyabb csapatot tudjuk összekovácsolni. A „Négy lencse” (Four lenses) önismerteti teszt kitöltése és elemzése során jobban megismerhettük saját személyiségünket, erősségeinket és gyengeségeinket. Különböző, életből merített forgatókönyvek alapján gyakorolhattuk, hogy mily módon lehet egy alakulaton belül keletkező kisebb-nagyobb problémákat, személyek közötti súrlódásokat jó hatékonysággal megoldani.

Az elméleti tananyagot különböző csapatépítő foglalkozásokkal is kiegészítették. Ezen feladatok során minden alkalommal mások játszották a főszerepet a csapatokban. Más volt a vezető, más volt a navigátor, a problémamegoldó személy, így mindenki kipróbálhatta magát a különböző szerepekben. A feladatokat stresszhelyzetben kellett megoldani. A stresszorok általában az idő és az információ hiánya voltak.

A problémákat többször futás közben, alakzatot tartva kellett megoldani. A legtöbbször hallott és legkevésbé kedvelt mondat az instruktorok szájából a következő volt: „Minden szükséges információ közölve lett!”. A feladatok végén a sikeresség mérésének alapja nem a végeredmény volt, hanem az odáig vezető út. Az, hogy a futás közben, rész- és félvezető információkból sikerült-e megfejteni a jelszót, csak utólagosan, a kiértékelés végén derült ki. Fontos volt viszont, hogy a vezető mennyire merült el a részletekben, felül tudott-e emelkedni a problémákon, ténylegesen vezette-e a csapatát, az egyének képességeit ismerve osztva ki a feladatokat; a követők mennyire támogatták a vezetőt a munkájában, vagy éppen mennyire álltak ellen az esetlegesen nekik nem tetsző kérdésekben.

Az értékelés során természetesen inkább iránymutatásokat kaptunk a kiképzőktől, mintsem „Ez jó volt!” vagy „Így nem lehet vezetni!” kinyilatkoztatásokat. Próbáltak visszautalni az órákon elhangzott elméleti tananyagra. Az öt hét természetesen nem elég arra, hogy minden csapattagot kiválóan megismerjünk annak erősségeivel és gyengeségeivel együtt, így a mindenkori vezetőnek nem volt könnyű dolga. De éles körülmények során sem lesz mindig ideális a helyzet.

Több kültéri foglalkozáson is részt vettünk, ezek egyike volt mindenki kedvence, a gyakorlati vezetői képességek felmérésére szolgáló Field Leadership Exercise (FLEX). Ezt egy kispályányi füves focipályán játszottuk, gyakorlatilag egy támadó-védekező légi hadműveletet szimuláltunk. Anyagi-technikai téren egyszerűen megvalósítható, kis költségvetésű játék. Lényege, hogy légi fölényt alakítsunk ki az ellenség felett. Ezt három módon lehetett elérni. Az irányító központ megsemmisítésével, a kommunikáció elpusztításával, illetve a két darab légibázis lerombolásával. A játékot nagy méretű, háromféle színű labdákkal, különböző színű útterelő bójákkal játszottuk. A bóják helye fel volt rajzolva a fűre, az ellenség feladata ezeknek a bójáknak a feldőntése a piros labdákkal, a védelem feladata pedig ennek megakadályozása volt. Az irányítóközpont három narancssárga bójából, a két légibázis

A kültéri kedvenc foglalkozások egyike, a gyakorlati vezetői képességek felmérésére szolgáló Field Leadership Exercise (FLEX)

Illés zászlós átveszi a kurzus eredményes teljesítését igazoló dekrétet

két-két zöld bójából, a kommunikációs hálózat három kék bójából állt. Volt továbbá három föld-levegő légvédelmi állás is, sárga bójával jelölve. Ekkor a pályát újra berendeztük, és folytattuk a küzdelmet, amíg a játékra kiszabott harminc perc le nem telt.

A szabályok meglehetősen bonyolultak, erre itt nincs lehetőség részletesen kitérni. A harc során repülőgépeket szimuláltunk. A levegő-föld szerepet zöld labdával felszerelt játékosok jelenítették meg, míg a levegő-levegő fegyverzetet piros labdával szimuláltuk. Természetesen parancsnok is volt, ő a vezetési ponton látta el szolgálatát, és minden egyes személynek feladatot kellett szabnia. A feladatszabást azzal szimuláltuk, hogy minden játékosnak úgy kellett elfoglalnia a kiszabott pozíciót, hogy futás közben meg kellett érintenie valamelyik, még álló kommunikációs bóját. Aki ezt elfelejtette, annak vissza kellett térnie a központba, ott kivárnia a sorát, mielőtt újra útjára indulhatott volna. A három légvédelmi állás előre megszabott helyről, kis területet volt képes védeni sárga labdákkal. A piros labdás pilóták nagyobb mozgásteret kapva, az ellenséges repülőeszközöket szimuláló játékosokat támadhatták, míg a zöld labdával a játékosok az ellenség repülőbázisait, kommunikációs pontjait, légvédelmi ütegeit, valamint az irányító központját szimuláló bójákat támadhatták. Volt továbbá logisztikus szerepkör, aki az ellőtt fegyverzetet, vagyis a különböző színű labdákat gyűjtötte össze és helyezte vissza a megfelelő pontokra, hogy azokkal újra lehessen fegyverezni a repülő-, illetve légvédelmi eszközöket. No, ezt a beosztást nem irigyeltük.

Rengeteg futással járó feladatot kaptunk. A játék során nagyon fontos volt a csapatmunka, csakúgy, mint az

előre megbeszélte taktika tartása, de ha a szükség úgy hozta, akkor a rugalmasság hozhatta meg a remélt győzelmet. Futással ugyan nem járt, de a parancsnok dolga sem volt egyszerű. A pálya legtávolabbi pontjáról ugyanis nem sok rálátása volt a szituációra. A „megsemmisített” pilótákat vagy a nagyon szigorú szabályokat legkisebb mértékben megszegő játékosokat azonnal kiállították, és csak a következő hadműveletben vehettek részt. Emiatt nagyon oda kellett figyelni az erővel való gazdálkodásra. A híressé vált „Honey Badger” villámháború-taktika, amivel mindent egy lapra tettünk fel, ritkán hozott sikert. Csak akkor alkalmaztuk, amikor egy gyors, sok kockázattal járó támadással meg lehetett fordítani az ütközet menetét. Az erőket megóvó, kivárási taktika több sikert hozott. Ezeknek a taktikáknak a működését vagy éppen bukását a játék során kiválóan megfigyelhettük. Ez volt a lényege ennek a feladatnak. Játékosan, de valós körülményeket szimulálva ráébredtünk a hallgatókat, hogy egy-egy meghozott döntésnek milyen hatása van a fő cél elérésében, milyen veszteségek azok, amiket még meg lehet kockáztatni, és mikor jön el az ideje a kamikáze akciónak.

Két napot kirándulással töltöttünk. Az egyik helyszín a franciaországi Citadelle de Bitche volt. Itt egy rendhagyó túrán bepillantást nyerhettünk az erőd 19. századi háborús életébe. Korhű ruházatot és fegyvert viselő színészekkel eljátszott filmet tekintettünk meg úgy, hogy a történet valós erődbeli helyszínére érkezve egy rövid részletet kivetítettek. A túra végére a teljes filmet, így az erőd 1870–71-es, a porosz–francia háború idején játszódó történetét láthattuk. Természetesen ezt a látogatást is elemzés követte.

A második alkalommal a közeli Ramstein Légibázist látogattunk meg, ahol működés közben láttunk két olyan alakulatot, ahol 2-3 tisztre több száz altiszt és légénységi állomány jutott. Ez az arány nem kis meglepetéssel szolgált mindannyiunk számára. Kiderült, hogy ez a fajta rendszer is működőképes megbízható, jól képzett altisztek megfelelő vezetői felkészítésével és beosztásba helyezésével.

Különleges, magas rangú és beosztású előadók érkeztek hozzánk, akik saját élettapasztalataikból merített

példákkal mutatták be vezetővé fejlődésük menetét, és azt, hogy milyen utat járva jutottak el az éppen betöltött beosztásaikba. Megtisztelt bennünket egy négycsillagos francia tábornok, Lieutenant General Dominique de Longvilliers, a NATO Szövetséges Légi Parancsnokság (Allied Air Command) helyettese. A tanfolyam hallgatóit egy kétszillagos amerikai tábornok, Major General John K. McMullen, az Európában és Afrikában állomásozó amerikai légierő főparancsnokság stratégiai elrettentésért és nukleáris integrációért felelős műveleti igazgatója (Director of Operations, Strategic Deterrence, and Nuclear Integration for HQ USAFE-AFACRICA) köszöntötte. Ugyanezen parancsnokság vezénylőzászlósa, Chief Master Sergeant Kaleth O. Wright meglepő őszinteséggel beszélt múltjáról és karrierjéről. Kiváló előadóképességről tett tanúbizonyságot Raymond T. Strasburger nyugalmazott ezredes, aki jelenleg civilként látja el az egyik törzsfőnöki beosztást.

A tanfolyam öt hete alatt rengeteg hasznos információt sajátítottunk el, a sok és érdekes gyakorlati feladaton keresztül tanúbizonyságot tehattünk talpraesettségünkről, vezetői és beosztotti képességeinkről. Ettől azonban nem váltunk kiváló vezető altisztekké, de iránymutatást kaptunk, hogyan válhatunk azzá. A tanfolyam során nemcsak a diákok tanultak az amerikai oktatóktól, de az oktatók is bepillantást nyerhettek a különböző NATO-tagállamok kultúrájába, azok légierijének felépítésébe, a helyi eljárásokba, természetesen betartva a hadműveleti információvédelem szabályait.

Az akadémia alapvető célja, hogy olyan eszközöket adjon a tisztek és altisztek kezébe, amelyekkel hatékonyabban tudnak cselekedni egy örökké változó nemzetközi környezetben. A technológiai fejlődés révén a fegyverrendszerek – repülőgépek, radarok, kommunikációs berendezések – folyamatosan változnak. Ezek a tanfolyamok segítenek megerősíteni a NATO-tagországok légierijének önazonosságát az egyén szintjén, hiszen minden légierő legfontosabb fegyverrendszere maga a katona!

Illés Zoltán zászlós

Fotó: SMSgt. Joshep T. Robbins
(USAF)

A résztvevők a Bundestag bizottsági üléstermében

ALTISZTI PARTNERSÉGI SZEMINÁRIUM STRAUSBERGBEN

A strausbergi (Németország) székhelyű Belső Vezetési Központ (Zentrum Innere Führung) meghívására, Négyesi Tibor főtörzszászlós (az MH Összhaderőnemi Parancsnokság vezénylőzászlósa) vezetésével 10 fős altiszti delegáció vett részt egy német-magyar partnerségi szemináriumon, 2016. szeptember 26–30. között.

A Belső Vezetési Központ több mint 30 éve szervez a NATO-tagállamok tisztjei és altisztjei számára kétoldalú, egyhetes szemináriumokat, melyeken a Bundeswehrről, illetve döntően a belső vezetés koncepciójáról nyújtanak áttekintést. A kurzuson a német biztonságpolitika szövetségi kereteiről, a haderő és társadalom viszonyáról, a haderő jövőbeni struktúrájának és feladatainak kérdéseiről tartanak tájékoztatót, továbbá bemutatják Berlint mint kormányzati székhelyet. A partnerek tekintetében a brit, francia, amerikai, belga, holland, lengyel, bolgár, észt, lett, litván, norvég és cseh haderő képviselői vettek/vesznek részt a szemináriumokon. A találkozók elsősorban a szakmai tapasztalatcserére, valamint a kapcsolatépítésre helyezik a fő hangsúlyt.

Az idén szeptemberben tartott szemináriumon 10 német és 10 magyar altiszt vett részt. Ennek azért van kiemelt jelentősége, mert eddig csak a tisztikar szintjén találkoztak a felek, ez volt az első alkalom, hogy kizárólag német és magyar altiszteket hívtak meg.

A német delegációt 10 alakulat képviselői alkották, lefedve szinte a teljes

A szemináriumon 10 német és 10 magyar altiszt vett részt

A Bundestag a Reichstag felújított épületében működik

német haderő struktúráját, hiszen a harcoló, harctámogató és harctámogató-kiszolgáló alakulatok mellett oktatóval foglalkozó szakember, valamint a tartalékos állomány képviselője is jelen volt. A magyar csoport felosztása is céltudatosan lett kialakítva, mivel 5 fő a Magyar Honvédség Honvéd Ve-

zerkar közvetlen alárendelt alakulatait, míg további 5 fő a Magyar Honvédség Összhaderőnemi Parancsnokság alárendelt alakulatait képviselte.

A szeminárium szervezése és irányítása Frank Rosemann alezredes feladata volt, aki az előadások és beszélgetések alatt a moderátor szere-

pét is betöltötte. Az előadássorozatot Volker Brasen ezredes, parancsnok nyitotta meg, aki beszédében kiemelte a két nemzet között fennálló jó kapcsolatot, és elégedettségét fejezte ki, hogy a tisztikar részvétele után idén altisztek vehettek részt ezen a fontos eseményen.

A nyitóelőadást egy jó hangulatú bemutatkozás követte, majd az altisztek a Bundeswehr felépítésének, felszerelésének, NATO-n belüli szerepének, megítélésének jellegzetességeit ismerhették meg. A német haderő bemutatása után Négyesi Tibor főtörzsszázlós tartott hasonló jellegű előadást a Magyar Honvédségről, valamint az egyre fontosabb szerepet játszó altiszti állományról.

A német fél tagjai kiselőadások keretében szóltak saját szakterületeikről, a Bundeswehr oktatási és kiképzési rendszeréről, társadalmi és politikai szerepéről. Az ismertetőket a két országra jellemző sajátosságok összehasonlítása, valamint az eltérő eljárások, a különbözőségek megbeszélése, értékelése követte.

A szeminárium következő szakaszában 5 fős vegyes csoportokban, különböző témákban keresték a közös és eltérő pontokat – a konzultáció tolmácsok segítségével zajlott. A képzés jelentőségét az érintett témakörök fontossága bizonyítja. Közülük néhány: „A partneri haderők azonosságai és különbségei többnemzeti misszióban”; „Az emberi vezetés”; „Katonák állami és társadalmi integrációja”; „A Smart Defence-program, valamint a védelmi képességek csoportosításának és megosztásának lehetőségei”; „Haderők a misszióban – tudatosulásuk a közvéleményben”.

A csoportnak lehetősége nyílt a Bundestag (a Német Szövetségi Köz-

A csoport a városnézés során természetesen a Brandenburgi kaput is megnézte

társaság parlamentjének alsóháza) meglátogatására, ahol a védelmi bizottság működésének, feladatrendszerének és felelősségi területeinek bemutatására került sor dr. Merati Kashani titkár vezetésével – érdekességképpen a bizottság üléstermében!

Ezt követően a delegáció látogatást tett Magyarország berlini nagykövetségén, ahol Hajnik László ezredes, katonai attasé és Horváth Zsolt őrnagy, attaséhelyettes fogadta a látogatókat. Hajnik ezredes széles körű tájékoztatást adott a nagykövetség működéséről, kiemelve a katonai attasé katonadiplomáciai feladatait, tevékenységének fontosságát, jelentőségét.

A látogatás után a résztvevők a Védelmi Minisztérium (Verteidigungsministerium) területén elhelyezett „elhunyt hősök” emlékművénél tettek tiszteletüket. Az emlékmű érdekessége, hogy egy 10 méter magas vaskapura a Bundeswehr esküjét vésték fel, nagyméretű morzejelek végeláthatatlan sokaságával. Emellett található egy fém-ből készült, vésett, könyvszerűen megalkotott névjegyzék, a Bundeswehr megalakulása óta (1990) elhunyt katonák és közalkalmazottak neveivel.

A feszített program során látogatást tettek a honvédelmi biztos hivatalában is. A hivatal előadója, dr. Kramer tájékoztatót nyújtott az ombudsmani iroda feladatköréről, fontosságáról, vizsgálóbizottsági tevékenységéről. A hivatal végzi a német haderő belső ellenőrzését, az évi 3-5000 panasz kivizsgálását és feldolgozását, illetve a katonák támogatását. Betekintési és ellenőrzési joggal rendelkezik, valamint végzi a csapatok honi, illetve missziós területen történő látogatását is.

A viziteket a Bundesrat meglátogatása zárta. A Szövetségi Tanács a törvényhozásnak az az intézménye, amely a 16 szövetségi állam (Länder) megjelenítésére hivatott. A bemutatás kitért a Bundesrat felépítésére, feladatkörére és jelentőségére, különös tekintettel a törvényhozás területén, valamint a tanács épületének érdekes történetére.

A német fél törekedett a hivatalos látogatások mellett Berlin mint főváros és kormányzati székhely bemutatására is.

A szeminárium zárásaként Rosemann alezredes kiemelte a két partnernemzet résztvevői között kialakult jó kapcsolatot, a feldolgozott témák tapasztalatainak jelentőségét, valamint az altisztek részvételének fontosságát.

A magyar fél szóban már meghívást kapott a 2017 októberében megrendezendő következő altiszti szemináriumra, mely kiemelten fontos a két NATO-ország együttműködése, valamint a hazánk egyik legjelentősebb európai együttműködő partnerével történő jó kapcsolat fenntartása érdekében. További jelentőséggel bír az altisztek megjelenése és részvétele hasonló jelentős szemináriumokon, találkozókön és közös rendezvényeken.

Zsiros Tamás törzsszázlós
A szerző felvételei

A berlini holokausztemlékmű

Missziós találkozások

AZ ÍR ALTISZTEK ÉS TISZTEK MUNKÁJÁNAK HARMÓNIAJA

„Az akadályok nem állíthatnak meg. A problémák sem állíthatják el az utadat, és mások sem állíthatnak meg. Egyedül Te lehetsz az, aki megállásra kényszerítheted magad. De próbáld meg a legtöbbet kihozni magadból, és sohase add fel!”

*Jilian Davis főtörzsőrmester
(ír haderő)*

Amikor elhangzik a szó: Írország, akkor az átlagolvasónak minden bizonynyal a világhírű, selymesen dús barna sör, a gabonapárlatok széles választéka és a birkabőrből készült dudu dallama idéződik fel elsőként. Nekünk, egyenruhásoknak, akik megismertük a fegyvelmezett, jól felkészített ír katonákat, sokkal több minden jut eszünkbe.

Tony Cudmore ezredes készséggel ismerteti a Honvéd Altiszti Folyóirat olvasóival az ír haderő megalakulásának a 20. század elejére visszavezethető eredetét. Az Ír Védelmi Erők (The Defence Forces of Ireland) gyökerei 1913-ra nyúlnak vissza. A megalakult fegyveres szervezet részt vett az 1916-os felkelésben, illetve az angol uralkodóház elleni függetlenségi háborúban. A Magyarországgal területileg közel azonos nagyságú Írország véres események után, 1921 végére vívta ki a függetlenségét. Az ír katonák iránti igen nagy tisztelet jelét mutatja az 1926-ban hivatalosan elfogadott ír nemzeti himnusz is, ami *A katona dala* címet viseli.

A haderő (szárazföldi erők, haditengerészet és légierő) állományában jelenleg 9500 fő teljesít aktív katonai szolgálatot. Cudmore ezredes felidézi, hogy szinte az ENSZ-hez történő csatlakozás óta Írország katonákkal támogatja a kéksapkások misszióit. Az első nemzetközi alkalmazásuk 1958-ban volt, amikor is kisebb megfigyelőcsoportot küldtek Libanonba. Jelenleg közel 450 katonájuk teljesít szolgálatot ENSZ-, EU-, NATO-, illetve EBESZ-vezetésű külszolgálati missziókban. A biztonságos környezet fenntartását a

Balkánon Írország is kiemelten fontosnak tartja. Ezért Bosznia-Hercegovinában és itt, Koszovóban is támogatja a nemzetközi közösségek tevékenységét.

A KFOR állományában 12, többségében altiszt állománycsoportú katonai szolgálat, a beosztások széles skáláján. A rangidős nemzeti képviselő Tony Cudmore ezredes, aki egyben a KFOR-parancsnokság támogatócsoportjának (Headquarters Support Group) parancsnoka. *Jilian Davis főtörzsőrmester* és *John O' Neill zászlós* a parancsnok közvetlen alárendeltségében szolgálnak. A támogató alegység igen összetett feladatkörrel rendelkezik. Ide sorolható a KFOR-parancsnokság és az elhelyezési körletek fenntartása, a kulturális és sportlétesítmények teljes körű ellátása, üzemeltetése és fejlesztése mellett az objektum és a katonai repülőter őrzés-védelmével kapcsolatos feladatok is.

A határozott megjelenésű *Jilian Davis főtörzsőrmester*, a parancsnok adminisztrációs altisztje 1997-ben csatlakozott az ír haderőhöz. A 3. lövészzászlóalj (the 3rd Infantry

Battalion / The Blood's) állományában szolgált kilenc évet; határozott fellépése is az ott eltöltött évek eredményének tudható be. A következő vezénylése egy szállító alegységhez sodorta, ahonnan végül is Koszovóba került.

John O'Neill törzsászlós beosztása szerint bázismenedzser, ami talán egy kissé fennkölt hangzik. Ami bizonyos, hogy valójában *Jilian* mellett a parancsnok másik ügyintéző jobbkéz. John igazi rutinos altiszt. Ez nemcsak az eltelt évek, de a különböző beosztások tapasztalatai alapján is elmondható. Az eltelt 25 esztendő alatt meghatározóan katonai rendész beosztásokban mutatta meg képességeit. Szakmai képességeinek kiteljesedését a hazai és nemzetközi felkészítéseknek köszönheti. Az altiszt határozottságának és magabiztosságának másik támogató pillére a nemzetközi műveletekben megszerzett széles körű tapasztalat. Az ENSZ kéksapkásként Libanonban négy alkalommal szolgált, majd egy turnust 1999-ben Irakban. A Balkánra 2002-ben hozta a sors. Először az SFOR-műveletben, majd tíz évvel később, 2011-ben az EUFOR állományában töltött be katonai rendész beosztást. Fő tevékenységi köre a nemzetközi katonai rendész alegység irányítása, valamint a nyomozórészleg vezetése volt. Az első találkozásunk is erre az időszakra esett.

Cudmore ezredes katonai karrierje, valamint missziós tapasztalatai sok tekintetben hasonlóak O'Neill törzsászlóséhoz, jó öreg altisztjéhez, hiszen mindketten 1981-ben kezdték pályafutásukat. Az ezredes a különleges műveleti katonai szervezetnél eltöltött évekről diplomatikusan nemigen beszél. Azt követően szintén szolgált Libanonban, valamint számos nemzetközi katonai parancsnokságon, és igen büszkén említi részvételét a NATO 1999-es koszovói bevonulásában.

Az ír katonák jelenlegi beosztásaikba nem pályáztak, mondhatni véletlenszerűen lettek kiválasztva, de

Tony Cudmore ezredes, John O' Neill zászlós és *Jilian Davis főtörzsőrmester*

vitathatatlan előnnyel rendelkeztek korábbi misszióik alapján. A KFOR-feladat megkezdése előtt mindhárman megkeresték azokat az ír katonatársakat, akik az utóbbi években szolgáltak Koszovóban, és meghallgatták véleményüket a jelenlegi helyzetről. Johnt különösen érdekelték a bázismenedzserek tapasztalatai, mivel ez a beosztás új volt számára. Azt tudakolta, hogy miként készüljön fel feladatának maximális ellátására. Jilian valójában teljesen más jellegű munkára számított, azonban az új beosztás kellemes meglepetést okozott számára. Jóllehet Cudmore ezredes már szolgált a KFOR állományában, de akkori feladata lényegesen eltért a maitól. Igazából nem is igen tudta, mire számítson, de így, utólag, örül, hogy kemény megmérettetésben volt része. Mindennap újabb és újabb helyzet adódott, amit parancsnoki döntéseivel meg kellett oldania. Ebben a helyi alkalmazottak mellett mind ír altiszt kollégái, mind a KFOR-parancsnokság támogatócsoportjának osztrák, görög, olasz és albán tagjai egyként támogatták.

A különböző missziós emlékeket felidézve hasonló és eltérő véleményeket egyaránt hallhatunk. John szerint a nemzetközi műveletekben néha meghatározó a nemzeti sajátosság, a nemzeti környezet kizárólagossága, így szinte nem is lehet érezni a többnemzeti hatást. Ezt libanoni misszióinak egy részénél tapasztalta. Az SFOR és EUFOR nemzetközisége már jelentős hasonlóságot mutat a KFOR-műveletben végzett feladattal.

Jilian jelenlegi adminisztrációs munkája jelentősen eltér a Csádban végzett táborépítő tevékenységtől.

Cudmore ezredes alegységszinttől kezdve különböző törzstiszti beosztásokig szolgált. Véleménye szerint mindegyiknek megvan a maga nehézsége, de szépsége is. Például ideérkezése előtt EU-törzsben szolgált, főleg adminisztratív munkát végzett. Az utóbbi 12 hónapban viszont katonai vezetőként katonák és polgári alkalmazottak munkáját fogja össze, felügyeli és irányítja.

A képzés és felkészítés fontosságáról mind a három ír katona azonosan nyilatkozik. A különböző állománykategóriák centralizált képzését alapján véve a County Kildare-ben megalakított Curragh bázison levő katonai

Korom Ferenc dandártábornok, a KFOR-misszió eddigi parancsnokhelyettese és Cudmore ezredes örmény katonákkal

kollégium jelenti. A katonai képzés elismert a nemzeti oktatási rendszeren belül. Azonban a jó nemzetközi együttműködésnek köszönhetően a tisztek és altisztek külföldi képzésen is részt vesznek. Az altisztképzéssel kapcsolatban John kihangsúlyozza, hogy annak színvonalára a szervezeti képzés mellett a csapatélet sajátosságai is jó hatással vannak. Az elmélet és a gyakorlat remek harmóniája testesül meg a mindennapok során. Jilian katonanőként megerősíti: az altisztek kiválasztása és képzése igen nagy felelősség. Az ismert ír keménységre az altiszti határozottság pluszként rakódik.

A három ír katonatárs egybehangzó véleménye, hogy jelenlegi munkájuk tartalmas és kellően leköti őket. Minden nap gyorsan elroppen, sőt az egyes missziók 6, illetve 12 hónapja is szinte egy pillanatnak tűnik. Nincsenek sablonok, jóllehet rutinról, ismétlődő feladatokról, battle rhythm-ről beszélünk. Gyakran naponta, de hetente egyszer mindenképpen adódik olyan helyzet, amikor ki kell lépni a megszokott sematikus megoldásból és eredményt kell felmutatni a nemzetközi katonaközösségekben. Ebben a munkában elsődleges szabályozó tényező a tisztelet, nem csupán a rendfokozat vonatkozásában, de a tudás, a tenni akarás, a motiváltság kérdésében is.

Cudmore ezredes – a rutinfeladatok kiváló megoldása mellett – az örmény őrző-védő szakaszban a NATO telepített helikopterbázisa őrzésébe történt

integrálását tartja mostani küldetése csúcspontjának. John visszafogottabb, mivel elégedett lenne, ha most más, nem katonai rendész feladatkörben is remekül teljesítené.

A szabadidős tevékenységekről röviden nyilatkoznak az ír katonák. Cudmore ezredes a hegymászás, a búvárkodás és vitorlázás mellett három gyermekének igényeit próbálja legmagasabb szinten kielégíteni. Bár olvasni is szeret, utóbbira viszonylag kevés ideje marad. John szintén örömet leli a könyvekben, azonban az nem mehet a pár kilométeres napi futás kárára. Amikor otthon van, akkor az unokáival eltöltött idő jelenti a legnagyobb kikapcsolódást és feltöltődést számára. Jilian két izgó-mozgó gyermek boldog édesanyja. Ha nincs külföldön, minden energiáját nekik szenteli, és gondosan figyeli focistakarrierjüket. Az altisztnő a fentiekben túlmenően maradó szabadidejét az ír lovas hagyományok ápolására és a lovak gondozására fordítja.

Beszélgetésünk végen a Honvéd Altiszti Folyóirat olvasói számára a következő üzenetet fogalmazták meg: A katonai élet nagyszerű lehetőségeket hordoz magában. Azonban a szolgálat során előforduló kockázatokkal mindig számoljunk. Folyamatosan tegyük próbára magunkat, ne hagyjuk lankadni az érdeklődésünket – és amint lehetőség adódik rá, jelentkezünk külszolgálatra.

Dr. Murinkó Attila alezredes

Fotó: A szerző felvételei

MINDEN CSAK RAJTUNK MŰLIK

Bizonyosan sok embernek feltűnt az elmúlt években, hogy az altisztavatásokon rendre megjelent egy amerikai egyenruhát viselő katona, aki nem más volt, mint az Egyesült Államok Budapesti Nagykövetsége Katonai Attaséhivatalának rangidős altisztje, a beosztást idén májusig betöltő Matthew B. Ott törzsszázlós. A Magyar Honvédség altisztje kora nemzetközi elismerésének építésében, valamint a nemzetközi kapcsolatok erősítésében végzett átlagon felüli munkája elismeréséül, magyarországi katonadiplomáciai szolgálata befejezése és nyugállományba vonulása alkalmából a törzsszázlóst a szolgálati érdemjel ezüst fokozatával tüntette ki a honvédelmi miniszter. Utóda Elizabeth A. DeGraeve főtörzsrörmester, akivel ez alkalomból beszélgettem.

– Mivel foglalkozik az Egyesült Államok Katonai Attaséhivatala Magyarországon?

– A hivatal biztosítja a kapcsolatot az Amerikai Egyesült Államok Védelmi Minisztériuma és a Magyar Honvédség között. E minőségében

képviseli az USA szárazföldi haderejét és légierijét is minden olyan vonatkozó kérdésben, ami a két hadsereg együttműködésével kapcsolatos Magyarországon.

A hivatal rangidős altisztjeként mi a feladata, milyen területekért felelős?

Rangidős altisztként igen sokrétű a feladatköröm. Többek között magában foglalja a jelentések, különböző előterjesztések kezelését az USA szárazföldi hadereje, a védelmi minisztérium, valamint más stratégiai döntéshozók felé. Természetesen felelős vagyok az itt dolgozó altisztekért, valamint az amerikai és a magyar civilekért. Segítem a kapcsolattartást a nagykövetséggel kapcsolatban álló irodákkal. Kezelem a hivatal költségvetését, felügyelem a biztonsággal kapcsolatos dolgokat, hozzám tartozik az összes felszerelés és még a gépjárművek is.

– Hogyan választották ki erre a beosztásra?

– Egy felvételi eljárás során nyertem el a beosztást. Minden beosztás bizonyos rendfokozathoz kötött, és a 12 hetes speciális tréningen túl még nyelvi felkészítést is igényel. A teljes körű nemzetbiztonsági átvilágítás után be kellett adni az utolsó öt év teljesítményértékeléseit is. Ez a beosztás bármilyen haderőnemhez tartozó altiszt számára pályázható, de minden országnak vannak azért speciális követelményei, így például Magyarországon, mivel nincs tengerpartja, nincs haditengerészeti végzettséghez kötött pozíció sem.

– Hogyan lett katona?

– Kisgyerekként sohasem gondoltam arra, hogy valaha is katona legyek, bár a nagyapám vitorlázópilóta volt a második világháborúban, és van egy unokatestvérem is, aki szolgált az első öbölháború alatt. Ilyen családi előzményekkel a tarsolyomban csatlakoztam 1997-ben az Egyesült Államok szárazföldi haderejéhez (US ARMY). Tulajdonképpen egy barátnőm szeretett volna katona lenni, és megkért, hogy kísérjem el az alkalmassági vizsgálatra, amit – ha már ott voltam – én is megcsináltam, kiemelkedően magas értékeléssel. Így végül én léptem be a seregbe, és nem ő. Úgy gondolom,

hogy a hazám szolgálatán túl a számtalan kaland és utazás vonzott, amivel ez az élethivatás kecsegtet.

– *Nagyon változatos és igazán kemény katonai hátteret tudhat maga mögött, hiszen felderítőtől kezdve az ejtőernyős ugratóparancsnokon át a túlélőoktatói beosztásig sokféle feladatot látott el. Mi motiválta a váltást?*

– Van egy mondás: „A sereg el fogja venni tőled, amit akar, így csak rajtad múlik, hogy te mit veszel el a seregtől” – e gondolat jegyében én mindig megpróbáltam annyi képzésen, kiképzésen részt venni, amennyin csak tudtam, nem számított, hogy mennyire nehéz, kemény feladatok várnak rám, de az sem érdekelt, ha mások azt mondták, neked ez biztosan nem fog sikerülni. Emlékszem, amikor a túlélőképzésen (SERE) vettem részt, néhányan az alakulatomtól fogadásokat kötöttek, hogy hány nap után fogom feladni. Erre rácáfolva, minden gond nélkül teljesítettem a követelményeket. Ezek után rájöttem, hogy képes vagyok mindent megtenni, amit igazán szeretnék.

– *Hogyan jellemezné az altisztikart, mit jelent önnek altisztként szolgálni?*

– Az Egyesült Államok az altisztikarra mint a hadsereg gerincére tekint. Lehet, hogy ez valaha így volt, de én ezt már máshogy látom. Mi altisztek vagyunk, akik működtetjük a hadsereget. Vezetők vagyunk, a legénységi állományú katonák vezetői, rendfokozattól függetlenül. A hitvallásunk meghatározza a szándékot: „Nincs hozzáértőbb, mint én. Altiszt vagyok, a legénységi állományú katonák vezetője!”, és a küldetésünket: „Biztosítani a feladat sikerességét és a katonák jó közérzetét!” Számomra ezt jelenti altisztként szolgálni. Példát kell mutatnom és vezetnem minden alárendeltemet.

– *Milyen tervei vannak a jövővel kapcsolatban?*

– Ha jövő tavasszal előléptetnek, akkor jó eséllyel tudok pályázni egy, a mostanihoz hasonló beosztásra egy másik országban. Emellett felkértek, hogy maradjak négy évig Budapesten. Bárhogy is lesz, örömmel vállalom ezt

Emlékfotó az MH Bakony Harckiképző Központ gyakorlóterén

a számomra igazán megtisztelő feladatot. Jelenleg szeretnék ismét ejtőernyővel ugrani, és remélhetőleg sikerül amerikai–magyar ejtőernyős gyakorlatokon is részt venni. Nagyon hiányzik az ugrás, alig várom, hogy lássam, az ilyen feladatok hogyan működnek a Magyar Honvédségen belül.

– *Nyilvánvalóan kevés szabadideje van. Hogyan teremti meg az egyensúlyt a hivatása és a családja között?*

– Gyakran dolgozom sokáig. Korán kelek, edzéssel kezdem a napot. Felébresztem a gyerekeket, reggelit készítek nekik és elcsomagolom az ebédet az iskolába, majd kiviszem őket a buszhoz. Édesanyám nagy segítség, itt él velünk Magyarországon, igazából ő az, aki az egyensúlyt biztosítja. Nagyon szeretek utazni, a gyerekekkel kirándulva eltöltött hétvégekkel próbálom regenerálni magam és megfelelő harmóniát biztosítani a családomnak. Már voltunk Villányban, a Balatonon és Egerben is, mióta Magyarországon vagyunk.

– *Hogyan kompenzálja a munkahelyi stresszt, hogyan tölti a szabadidejét?*

– Próbálok gyakran járni edzőterembe, szeretek súlyt emelni, de igyekszem időt szakítani a futásra is. Imádom Budapesten futni. Mint rangidős altiszt, példát mutatva, úgy érzem, fontos a fizikai állapotom karbantartása, próbálok lépést tartani a gyerekekkel. Szeretek olvasni. Angol irodalom szakot végeztem, rendszeresen forgatom Hemingway, Fitzgerald vagy Stein írásait. Az utazás mindig kikapcsol és

pihentet, alig várom, hogy minél többet lássak Magyarországból és Európából más részeiből.

– *Kérem, meséljen a családjáról! Hogyan támogatja a munkájában?*

– Egyedülállóként nevelem a két kisfiam, így különösen hálás vagyok azokért az élményekért, amelyeket ők megélnék egy csodálatos iskolában itt, Budapesten. Édesanyám támogatása nélkül nem lennék sikeres. 2010 óta, amikor a kisebbik fiam született, folyamatosan velem van. Amikor Afganisztánban szolgáltam 10 hónapig, ő vigyázott a gyerekekre. Van egy bátyám otthon, Ohióban, aki háromgyermekes családapa. Édesapám Arizonában él, most júniusban volt itt nálunk. Végül, van egy kutyánk is, Reilly.

– *Milyen élményei vannak Magyarországról?*

– Jártam már Egerben és a Balatonnál is, de ami igazán nagyon tetszett, az Villány. Micsoda gyönyörű vidék! Várom, hogy mind a 22, bora-iról híres magyar tájegységet lássam. Azt hiszem, a listán a következő Tokaj lesz. Magyarország előtt voltam egy ideig Németországban, ott nagyon tetszettek a karácsonyi vásárok, kíváncsi vagyok, itt milyenek lesznek. Remélem, sikerül az ittlétünk alatt annyit megismerni az ország kultúrájából, amennyit csak lehet. Magyarországnak csodálatos történelme van, sokkal bővebb és régebbi, mint az Egyesült Államoknak. Az eddigi legmeghatározóbb katonai vonatkozású élményem az ideai altisztavatás volt Szentendrén.

Mit üzen az olvasóknak?

Minden akadály ellenére, bármi lehetséges. Számtalanszor töprengtem már ezen a dolgon. Talán azért vélem így, mert 20 év katonai szolgálat és négy közel-keleti misszió van mögöttem. Amikor elváltam, azon tűnődtem, hogyan fogom megtalálni az egyensúlyt a család és a munka között egyedül. Hálás vagyok az édesanyámnak, de biztos vagyok benne, ha ő nem lett volna velünk, akkor is megtaláltam volna a megoldást. Minden rajtunk múlik. Nem számít, mi történik körülöttünk, a siker egyedül attól függ, hogy mennyi munkát fektetünk a céljaink elérésébe. Keményen dolgozom a családomért, az irodáért, az Egyesült Államokért, és megpróbálok úgy távozni mindenhonnan, hogy egy kicsit jobb legyek, mint amikor érkeztem.

*Tigyi István Zsolt főtörzsszázalós
Fotó: Elizabeth A. DeGraeve
archívuma*

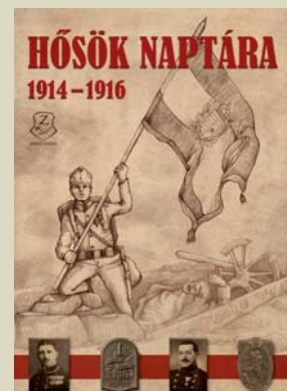
A Zrínyi Kiadó újdonsága

Hősök naptára

Szerkesztők: Illésfalvi Péter, Maruzs Roland, Szentváry-Lukács János

Ez a könyv azért íródott, hogy a ma embere se felejtkezzen el a Nagy Háború kisembereiről. Az utókor ne csak mint hadi események kronologikus sorára gondoljon az első világháború éveire, és a harcoló, küzdelmekben elesett katonák ne szürküljenek nevékké. Hősök voltak ők, akik helyálltak a rettenetben, kitarítottak a vérzivatarban, bátrak voltak, leleményesek és önfeláldozóak.

A könyvet kitüntetések fényképei és portrék illusztrálják.

Információ és vásárlás: shop.hmzrinyi.hu

Reebok SPARTAN RACE

SPARTAN RACE

SPARTAN 8588
KIPSTA

37. II.

MŰSZAKI

Reebok

Reebok SPARTAN RACE

SPARTAN
5+ km
15+ obstacles

RÁKÓCZI FERENC

SZENTES

EZRED

SPARTAN
7921

SPARTAN
78899

A TAPASZTALAT A LEGNAGYOBB SEGÍTSÉG

Hódmezővásárhely 1932-ben lett katonai helyőrség, amikor elkészült a város szélén az első laktanya, amelyet a Tamásiban megalakult és később áttelepült 62. lövészezred 1953-ban foglalt el. 1990-ben az alakulat felvette a Bercsényi Miklós nevet, és 2004. szeptember 30-ig gépesített lövészdandárként működött. 2007. március 1-jétől zászlóaljai a debreceni MH 5. Bocskai István Lövészdandár alárendeltségébe tartoznak mint kihelyezett szervezeti elemek, de helyőrségük továbbra is Hódmezővásárhely maradt. A városban helyezték el a dandártörzs elemeinek egy részét, a 3. Bercsényi Miklós lövészzászlóaljat, a 62. lövészzászlóaljat, a művelettámogató műszaki zászlóaljat és a helyőrség-támogató alegységet. Ennek a helyőrségnek a rangidős altisztje Gombos Sándor törzsszászlós.

Sándor 1968. május 14-én született Hódmezővásárhelyen, és az általános iskolai tanulmányait is itt végezte el. A továbbtanulása következő szakaszára a 602. számú Magyar–vietnami Barátság Ipari Szakmunkásképző Intézetben került sor, ahol gépi forgácsoló szakképesítést szerzett. A tiszthelyetesi iskola megkezdéséig esztergályosként dolgozott az egyik ruhaipa-

2013-ban, Kabulban (Sándor jobbról a 2. a képen)

ri gyár TMK műhelyében. Gombos törzsszászlós keresztapja hivatásos katonatisztként szolgált a vásárhelyi laktanyában; ő adta az első lökést, hogy a katonai pálya lehetőségén elgondolkodjon. Emellett természetesen, mint minden kisgyermek, Sándor is „vérre menő” harcokat vívott barátaival és osztálytársaival a nyári táborokban. Részben az ott tapasztalt élmények, részben a családban hallottak és látottak vezettek oda, hogy már az általános iskolát követően katonai szakközépiskolában szeretne volna

folymatni a tanulmányait. Sajnos az orosz nyelv nem tartozott a kedvenc tantárgyai közé, amelyet abban az időben még elég komolyan vettek, így ezt a lehetőséget nem sikerült megragadnia.

Am az első kudarc nem szegte kedvét, és a katonai pálya iránt érzett rajongásának köszönhetően még a szakmunkásképzős tanulmányai alatt jelentkezett tiszthelyetesi iskolába. Inkább a filmekben látottak játszottak szerepet a szakirányválasztásban, mint a valós tudás, hiszen akkoriban túl sok ismerete nem volt még arról, hogy pontosan mit is csinál egy felderítő. Viszont tény, hogy nagyon jól hangzott, amikor a barátainak eldicsekedhetett vele. A kétnapos felvételi eljárás után sikerült bejutnia az iskolába, ami nagy szó volt, ugyanis közel hússzorosa volt a túljelentkezés. Végül 1987. augusztus 26-án kezdte meg katonai pályafutását Egerben, a felderítő tiszthelyetesi iskolában.

A kétéves képzés befejezését követően Gombos őrmester Gyöngyösre került, a Török Ignác Gépesített Lövészdandár felderítőszázadának lett a lokátorszakasz-parancsnoka. Az első komoly vezetői megmérettetésére 1991-ben, a délszláv konfliktus kapcsán került sor. A kialakult helyzet miatt alegységével különböző felada-

Az ISAF kötelékében 2005-ben

Csoportkép a 2014-es ÖVAT hallgatóiról

Közös fotó csoporttársaival 2014-ben, Hollandiában

Sándor a legfontosabbnak a biztos családi hátteret tartja

tokat hajtottak végre, és parancsnokként ő volt felelős a rábízott sorkatonák vezetéséért.

A vezénylőzászlós megnevezéssel és beosztással először nyelvtanfolyamai alatt találkozott, de igazából ekkor még nem tudta hová tenni a fogalmat. Az első külföldi missziójáig (1998, Sínai-félsziget, MFO) kellett várnia arra, hogy saját szemével is lásson egy nemzetközi környezetben dolgozó rangidős altisztet. Ám amikor 2006-ban hazatért egy NATO-szolgálatból, felderítő vonalon nem tudtak a rendfokozatának megfelelő beosztást biztosítani. Ekkor rendelkezési állományba került, ami 2007 tavaszáig tartott. Későbbi parancsnoka ekkor kereste meg és ajánlotta fel, hogy dolgozzanak együtt a március elsején átalakuló 62. lövészzászlóaljnál. Mivel Sándor ekkorra már – köszönhetően a külföldi tanfolyamoknak és tapasztalatoknak – elég széles ismeretekkel rendelkezett a beosztást illetően, örömmel fogadta el az ajánlatot.

Véleménye szerint az a tapasztalat, amit az elmúlt közel 30 évben sikerült összegyűjtenie, a legnagyobb segítség a parancsnokának, legyen szó akár beiskolázásról, külföldiekkel történő kapcsolattartásról vagy egy altisztet érintő családi probléma megoldásáról. Ám úgy érzi, hogy fejlődnie azért még neki is kell. Gombos törzszászlós úgy látja, hogy az élethosszig tartó tanulás szerves része a rangidős altiszt életének, és ahhoz, hogy naprakészen tartsuk a felkészültségünket, folyamatosan fejlődünk kell. Teljesen mindegy, hogy szakmai ismeretekről, az angol nyelv fejlesztéséről, fizikai felkészültségről vagy emberi tényezőkről beszélünk.

Gombos törzszászlós közel 24 éves nő. Felesége egy ismert drogériai áruházláncnál dolgozik, fia a Nemzeti Közszerződési Egyetem Rendészettudományi Karának katasztrófavédelmi szakán végzős, lánya pedig most kezdte az általános iskola 7. osztályát. Az első és legfontosabb a biztos családi háttér – mondja Sándor –, hiszen enélkül nem lehet százszázalékos munkát végezni, teljesen mindegy, hogy egy sima munkanapról vagy több hónapig tartó misszióról beszélünk.

Berek Zsolt törzszászlós

Fotók: Gombos Sándor törzszászlós archívuma

Menetre kész a magyar katonacsapat

Feladatvégrehajtás az egyik állomáson

NEMZETKÖZI JÁRŐRBAJNOKSÁG LOGISZTIKUSOKNAK

A szlovén hadsereg logisztikai dandárja a hagyományteremtés szándékával nemzetközi járőrbajnokságot szervezett a szomszédos országok haderői logisztikai egységei számára. A rendezvény a Szuper Logisztikus Rajverseny (Logistic Super Squad Competition) nevet viselte. A verseny megszervezésének egyik indítéka az volt, hogy a szóban forgó országok között elkezdődhessen egy szorosabb együttműködés, és lehetővé váljon közös tapasztalatok szerzése. A házigazda parancsnok többször hangoztatta, hogy mindannyian katonák vagyunk, csak a nyelv és az egyenruha különböztet meg bennünket egymástól. A másik cél pedig az volt, hogy legyen egy olyan nemzetközi verseny, ahol nem különleges művelői vagy lövészkatonák, esetleg sportolók versenyeznek egymással, hanem kizárólag logisztikai egységekhez beosztott altisztek, legénységi állományú katonák.

A versenyen hét csapat vett részt, négy szlovén, egy osztrák, egy horvát és egy magyar. A Magyar Honvédség Logisztikai Központ (MH LK) által kiállított 9 fős gárda szeptember 18-án érkezett meg Krajn helyőrségébe, ahol a szlovén logisztikai dandár települ. Még aznap este a dandár vezénylőzászlósa, Franjo Cesar főtörzszászlós megtartotta eligazítását a külföldi csapatoknak,

Kifeszített kótélen küzdi le az akadályt az egyik járőr

Célra tartás!

versenyfeladatok megismerésére, gyakorlására. Itt elsősorban a szlovén sajátosságokra való felkészülésen volt a hangsúly. Megtanultuk összeszerelni a hordágyat, megismerkedtünk a rádióval, érzékeljük az eltolandó jármű súlyát, begyakoroltuk a hevederek összecsatolását az akadály leküzdésekor stb.

Szeptember 20-án, kedden zajlott a verseny. A nap a felvett AK gépkarabélyok belövésével kezdődött a lőtérén. Ezt követően összehajtottuk a felszerelést, a hátizsákot – ez utóbbi minimum 15 kg-os súlyt jelentett. Ezután a csapatok 15 perces időközökkel megkezdték a járőrfeladat végrehajtását, amely a kapott térképen a

területen, vízi akadályon történő átkelés kifizített kötélén, éleslövészet. A csapatok sorrendjét alapvetően a menetidő határozta meg. Természetesen a feladatok során vétett hibák, illetve az esetleges nemteljesítés után időbüntetések jártak, például 1 perc egy be nem dobott gránát után, 3 perc, ha a csapat egyik tagja nem teljesíti valamelyik feladatot, 60 perc, ha a vízi akadályon történő átkelés nem sikerül.

A verseny napjára meghívást kapott az MH LK parancsnoka, Baráth István dandártábornok, valamint az alakulat vezénylőzászlósa. Baráth dandártábornok a házigazda parancsnok, Milan Zurman dandártábornok, az Osztrák Szövetségi Haderő Összhaderőnemi Támogató Parancsnokság parancsnoka, valamint a Horvát Fegyveres Erők Támogató Parancsnokság parancsnoka társaságában tekintette meg a járőrútvonal egyik állomását, ahol a katonák feladata magaslati pont megkeresése, vízi akadály leküzdése és éleslövészet végrehajtása volt.

A hét csapat beérkezését követően került sor az eredményhirdetésre. Az első három helyezett gárdát díjazták, a többi résztvevő oklevelet kapott. Zurman tábornok ismételten hangsúlyozta, hogy nem a helyezés, hanem a részvétel számít. Ezt követően az MH LK parancsnoka, gratulálva a magyar csapat tagjainak, egy-egy coinnal köszönte meg a részvételt és a lelkiismeretes végrehajtást.

Az ünnepséget követően, a lőtérén egy közös barbecue-parti várt a katonákra, hogy fáradtságukon enyhítsen. A hangulat e program során is teljesen baráti, közvetlen volt, csakúgy, mint az egész verseny alatt. Rendfokozattól, hovatartozástól függetlenül jól érezték magukat a katonák. Reméljük, hogy jövőre is ott lehetünk!

A magyar csapat tagjai az MH Anyagellátó Raktárbázis állományából: Kamenyiczky Balázs főtörzsőrmester, Szabó Tamás törzsőrmester, Bodolay Zsolt törzsőrmester, Gyetvai László őrmester, Bessenyei Péter szakaszvezető, Bartos Nándor szakaszvezető, Goszpodinoff István őrzvezető; az MH Katonai Közlekedési Központ állományából Vajda Zsolt főtörzsőrmester; az MH LK állományából Major Gábor zászlós (csoportharagcsnok).

Major Gábor zászlós

Fotó: Kovács Miklós főtörzsászlós

Az eredményhirdetésre felsorakozott csapatok

Emlékfotó a szlovéniai járőrbajnokságról

amelyen minden vendég megkapta a legfontosabb információkat (étkezések ideje, sorakozó, napirend, a verseny feladatai stb.).

Másnap reggel a versenyző csapatok mutatkoztak be egymásnak, és ismételten megtartották az eligazítást a házigazda szlovén résztvevőknek is. Ezt követően pedig lehetőség nyílt a

koordináták felvételével és a menetútvonal kijelölésével indult. A 17 km-es, jelentős szintkülönbséggel rendelkező táv során számos elméleti és gyakorlati akadályt kellett leküzdeni, így például feladat volt páncélozott jármű eltolása időre, gyakorlógránátok célba dobása, rádiózás, sérült katona harctéri kimentése vegyileg szennyezett

A Magyar Honvédség 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred életében kiemelkedő helyen szerepel a társadalmi kapcsolatok ápolása, megjelenés városi rendezvényeken, az alakulat és a Magyar Honvédség népszerűsítése. Ezt a hagyományt követve szeptemberben is megpróbálták a nagyfokú leterheltség mellett eleget tenni a kihívásoknak, és remek helytállással kapcsolódtak be más szervezetek programjaiba.

Az Európai Mobilitási Hét keretében, a program nyitórendezvényeként, az alakulat Honvéd Rákóczi Sport Egyesületébe tartozó túramotoros szakosztály közbiztonsági napot szervezett a fiataloknak a városban. A rendezvényen az általános iskolák 7. és 8. évfolyamos tanulóinak tartottak közlekedésbiztonsági vetélkedőt, amely a rendőrség, a Magyar Vöröskereszt és az Országos Mentőszolgálat együttműködésével valósult meg. A nap folyamán négy különböző versenyszámban mérettettek meg a résztvevők. A 12 csapat kerékpáros ügyességi, egészségügyi, KRESZ-ismeretek és kerékpáros közlekedési szabályok versenyszámokban teljesítette a feladatokat. A legjobb eredményt elért csapat, a városi képviselő-testület egyik tagjának felajánlása révén, támogatásban részesült. A vetélkedőn a legjobb egyéni teljesítményt nyújtó lány és fiú tárgyjutalomban részesült. A már második alkalommal megrendezett program sikerén felbuzdulva hasonló rendezvények szervezése várható.

2016. szeptember 17-én, szombaton tartották meg a hagyományos Szentés-Csongrád G-átfutást, ahol az alakulat parancsnoka, Antal László ezredes személyes vezetésével, szakaskötélként, bakancsban és egyenruhában teljesítették a hat kilométeres rövidebb távot. A 14 kilométeres hosszabb szakaszon, egyénileg, sportöltözetben szintén volt képviselője az alakulatnak. Ugyanezen a napon az alakulat – zömmel a bűvárállományból

AKTÍV MŰSZAKIAK

szervezett – csapata részt vett a Szlovákiában megrendezett 20 kilométer hosszú, sárral, esővel és kinnal teli Reviste Beast távján.

A Spartan Race a világ egyik legnagyobb terepakadály-futó versenye. Hat kontinens 15 országában rendezik meg. A versenytávokat tekintve öt különböző távú és nehézségű pálya van. A Sprint öt kilométer hosszú, tizenöt akadályllyal, a Super tizenhárom kilométeres, húsz akadályllyal, a Beast húsz kilométer hosszú, ugyancsak húsz akadályllyal, míg az Ultra Beast negyven kilométer hosszú, negyven akadályllyal nehezítve. A Hurricane Heat kimondottan csapatverseny, hat óra időtartamú, nincs előre megadott táv. A verseny kimozdítja az embert a komfortzónájából, sárban, vízben, terepen zajlik.

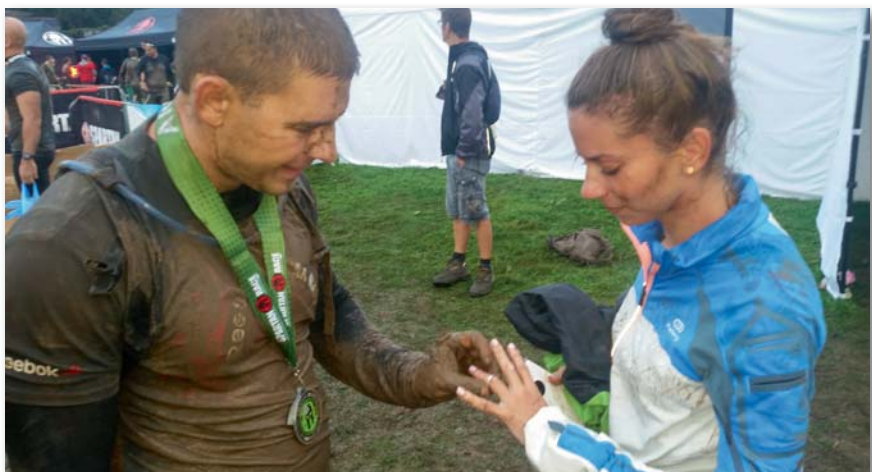
A Reviste szlovákiai verseny, azaz a „Beast”, egy húsz kilométeres természetes és mesterséges akadálypálya. Hideg víz, palánk, memóriateszt, futás a hegyre, homokzsákcipelés lejtőn le. A pokol tornáca, letaposott, sáros hegyoldal, majomlétra, kötélmászás, hálómászás, patakban futás kilométereken át. Te katona vagy! Nem ismered azt a fogalmat, hogy feladom! Vödör a kézbe, szedd meg kövel, vidd fel a lépcsőn, majd saras kötélen mászás, dárдахajítás, szögesdrót alatt kúszás következik, és még sorolhatnánk az akadályokat tovább – de a legfontosabb a végén következik, a célvonal!

Különleges esemény is kapcsolódik a versenyhez. Alakulatunk egyik

örmestere, Kovács János Richárd, a műszaki felderítőraj rajparancsnok-helyettese ezt az alkalmat választotta, hogy megkérje párja kezét. Még társai előtt sem volt ismert az elhatározása. Senki sem sejtette, hogy a hátizsákja a verseny teljes ideje alatt milyen különleges dolgot is rejt. A csapattársa, Gácsi Tamás szakaszvezető, bűvár, jelenleg az MH Altiszi Akadémia altiszi alaptanfolyamának műszaki szakos hallgatója tudta meg a cél előtt hat kilométerrel, egy akadálynál. Ő így emlékszik vissza: amikor a fáradtságtól már menni is alig bírtak, huncut mosoly ült ki társa arcára, majd bejelentette: „Tomi, a jeggyűrű a táskámban van, a célvonalnál megkérem Bogi kezét.”

A kérdésre, hogy miért ezt a pillanatot választotta, János így válaszolt: „Mert eddig ez volt életem legnehezebb kihívása, a legnagyobb táv és a legmeredekebb emelkedő. Továbbá az évfordulónk is két nappal utána következett, és biztos voltam benne, ez egy nagyon különleges és maradandó élményt fog majd jelenteni neki.”

A párja, Bogi, amikor beértek a célba, látta rajta, hogy valami történt. Álmban sem gondolta volna, hogy a kimerült, átázott, átfagyott, csurom vizes és saras szerelme térdre esik, és egy kis csillogó dolgot tartva a kezében jelzi a kettejük jövőjével kapcsolatos szándékát. Könnyek, ölelés és a társak gratulációja tette még emlékezetessé ezt a napot számukra. z országosan meghirdetett „Tekerj a

Leánykérés a célvonalnál

Közlekedésbiztonsági vetélkedő az Európai Mobilitási Hét keretében

sereggel!” kerékpártúra a hónap kiemelkedő eseménye volt az ezred számára. A rendezvényt a HOSOSZ (Honvédelmi Sportegyesületek Országos Szövetsége), a HRSE (Honvéd Rákóczi Sport Egyesület), Szentesi Város Polgármesteri Hivatala, a Szentesi rendőrkapitányság és az Országos Mentőszolgálat szervezte. Farkas Lászlónak, a HOSOSZ elnökének megkeresésére vállalta a szentesi alakulat a rendezvény biztosítási feladatait.

A szervezők két különböző távosságú útvonalat választottak ki a jelentkezők részére. A hosszabbik, mintegy 40 kilométer hosszúságút Szentes–Csanytelek–Ópusztaszer települések között jelölték ki. A tökéletes időjárás és az alföldi, Tisza-menti táj megragadó szépsége mellett az alakulat egy különleges átkelési ponttal színesítette a programot. A kerékpárosok egy PMP-szalaghídon kelhettek át a Tiszán és folytathatták útjukat, a folyó nyomvonalát követve Csanytelek irányába. A részt vevő mintegy 122 kerékpáros a táv felénél, az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékparkban tartotta meg hosszú pihenőjét, ahol, az ezred szakácsai által készített inycsiklandozó babgulyás elfogyasztása után, lehetőség nyílt a kerékpártúra keretében a Feszty-körkép megtekintésére. A visszafelé tartó úton a csapat ismét frissíthette magát a csanyteleki Faluházában, ahol a helyi önkormányzat által felajánlott italokkal, energiaszettekkel és gyümölcssel várták a sportolókat. Természetesen, mint mindig, ezúttal is a változás volt az állandó – és ezt az alakulat biztosította. Ahol híd állott – nem biztos, hogy az is fog állni. A résztvevők, miután legördültek a gátoldalra, láthatták, hogy a pontonhíd, amin átkeltek, eltűnt. He-

lyette nagy láncfalas járművek sorakoztak lenyitott hátlapokkal, és várták a kerékpárosokat a deszantra, hogy átszállítsák őket a Tisza túlsópartjára. A kerékpározók többsége részére ez jelentette a legnagyobb élményt a nap folyamán; többen is megemlítették, hogy ilyen túrában még nem volt részük. A város főterén, a Kossuth téren, a célban, végre mindenki leszállhatott a drótszamaráról és kipihenhetette a hosszú nap fáradságait.

A rövidebb távot főleg a helyi iskolák diákjai részére jelölték ki az „Egy nap a honvédelemért” program keretében. A rövidebb távon kerékpározók Kővágó Zoltán, a Szolnoki Honvéd Sportegyesület olimpiai ezüstérmes, junior világbajnok diszkoszvetőjének a vezetésével kelhettek át a pontonhídon, és a Tiszán átívelő közúti hídon kerekedtek vissza a kiindulási pontra, a Kossuth térre. A felhívásra több mint háromszáz helyi általános és középiskolás fiatal pattant kerékpárra és teljesítette a 12 kilométeres távot. A biciklizés mellett más, sporttal és honvédelemmel kapcsolatos rendezvényeket is szerveztek. A fiatalok fekvőtámaszban, felülésben és síkfutásban mérték össze tudásukat. Lehetősége volt mindenkinek megmértni a testtömegindexét. A rendezvény másik pontján kettlebell-gyakorlatokkal ismerkedhettek, nehéz súlyzókat emelhettek az érdeklődők. A szolnoki sportegyesület gumiasztal-bemutatója mellett a repülőgép-szimulátor is nagy népszerűségnek örvendett a nap folyamán. Az érdeklődők rendezvényre csábításáról a hódmezővásárhelyi katonazenekar gondoskodott színvonalas műsorával.

*Kollár László törzsszázlós
Fotó: Puskás Anna őrmester;
Jártass Róbert szakaszvezető és a szerző felvételei*

HONVÉD ALTISZTI FOLYÓIRAT

Megjelenik évente hat alkalommal, minden páros hónapban

Kiadja a Honvéd Vezérkar

A kiadásért felel:

Dr. Orosz Zoltán altábornagy

Szerkesztőbizottság:

Elnök:

Kriston István főtörzsszázlós,
a Magyar Honvédség vezénylőszázlósa

Tagok:

Balog Sándor főtörzsszázlós

Berek Zsolt törzsszázlós

Bogya Sándor törzsszázlós

Gervai János törzsszázlós

Kovács Miklós főtörzsszázlós

Dr. Murinkó Attila alezredes

Négyesi Tibor főtörzsszázlós

Soós Lajos törzsszázlós

Tigyi István főtörzsszázlós

A folyóirat kiadásában és terjesztésében közreműködik a HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság

Felelős vezető:

Benkóczy Zoltán ügyvezető

Mb. szerkesztőségvezető:

Dr. Isaszegi János ny. mk. vezérőrnagy

Felelős szerkesztő: Kiss Zoltán

Kézirat-előkészítő: Eszes Boldizsár

Korrektor: Apagyiné Gáspár Jolán

Tördelőszerkesztő: Dancs Katalin

Címlapterv, poszter: Dani Márton

Címlapfotó: Kovács Miklós

főtörzsszázlós (Nemzetközi járóbajnokság logisztikusoknak)

Poszterfotó: Puskás Anna őrmester

(Aktív műszakiak)

Szerkesztőségi titkár: Solti Gabriella

A szerkesztőség címe:

1087 Budapest, Kerepesi út 29/B

Telefon: 272-02, 459-5355,

fax: 459-5354

e-mail cím: kisszoltan@armedia.hu

Nyomdai kivitelezés:

HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Kft. Sokszorosítóüzem
Felelős vezető: Pásztor Zoltán igazgató
Ár nélküli, belső terjesztésű kiadvány.

HU ISSN 1586-2917

A folyóirat teljes terjedelmében olvasható a www.honvedelem.hu portál kiadványok rovatában

A Honvéd Altiszti Folyóirat tagja az Európai Katonai Sajtószövetségnek (EMPA)

AZ „ERŐ” LEGYEN VELED!

Minimalizmus

Hosszú évek óta már egy dolog jár a fejemben... Mi kell a katonának, hogy erős legyen?

2012, egy sikeres erőemelő-karrier vége. Hatalmas úr tátongett bennem, pedig célok mindig kellene. Einstein azt mondta: „Mindent a lehető legegyszerűbben kellene tennünk, annál egyszerűbben pedig már nem.” Igaza volt.

Miután motivációm elvesztve befejeztem a versenyzést, szakasztisztiként, később pedig század kiképző altisztiként egy céloom lett: megtalálni, mi kell a Tökéletes Katona fizikumához. Leadtam a versenysúlyomból 18 kilót, tettem kitérőt a funkcionális edzés felé, próbáltam ismét küzdősportokat, megszerettem a futást, súlyemelőversenyt nyertem, kettlebelleztem, úsztam... De egy dolog megmaradt, az ERŐ tisztelete.

Ha megvizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy minden sport egy vagy két tulajdonságra koncentrál. Egy futó állóképességre edz, az erő másodlagos vagy nem kívánatos. Egy súlyemelő elsősorban erőre vágyik, nem cél a kardiorendszer fejlesztése. Egy harcos már többet akar, erőálló-képességet és állóképességet egy időben. Három egymásnak ellentmondó képesség: erő, állóképesség, erőálló-képesség, avagy kitartás. Legtöbbször egyik fejlődése destruktívan hat a többire.

De mi kell a katonának? Mind, és sajnos egy időben, pedig ez szinte lehetetlen. Mégis, mindent elkövettem, hogy erre megoldást találjak. Most úgy érzem, sikerült. Az Iraki Kiképzést Biztosító Kontingens második váltásának tagjaként volt alkalmam tesztelni az elméletem, és több ízben sikerrel jártam, Kurdisztán veretlen erőemelő-bajnokaként ezt minden nagyképűség nélkül kijelenthetem. Íme, néhány eredmény 2016-ból:

Testsúly: 90 kg

- 05. 02. Harir, felhúzás, 245 kg, 1. hely
- 05. 06. Spartan Obstacle Run, 10 km akadályfutó-verseny
- 05. 07. Erbil–KBR, fekvenyomóverseny 160 kg, 1. hely

- 05. 13. Harir, fekvenyomóverseny 177 kg, 1. hely
- 05. 30. Erbil, guggolás 200 kg, 1. hely
- 06. 04. 21 km-es menetgyakorlat teljes menetfelszereléssel
- 06. 11. Erbil–KBR, felhúzás 240 kg, 1. hely
- 06. 18. Erbil, félmaraton (21 km), 2 ó 17 p
- 06. 25. Erbil–KBR, súlyemelőlökés 122 kg, 1. hely
- 07. 02. Erbil, 100 Kettlebell Challenge, 1. hely
- 07. 02. Erbil, 1000 Burpee Challenge, 4. hely (az egyetlen mélypont!)
- 07. 02. Erbil–KBR, Burn out, 1. hely
- 07. 23. Erbil–KBR, fekvenyomás, 1. hely

A terv

Minimalizmus. Ha a lehető leghatékonyabban akarunk edzeni, a legtöbb nyereséget a legkevesebb ráfordított idő alatt elérni, akkor csak néhány, sokizületes alapgyakorlatot vegyünk fel az edzéstervbe. Guggolás, felhúzás, húzódzkodás súllyal, fekvenyomás, katonai nyomás, evezés. Ha ezekben kívánunk erősödni, semmi bonyolítás. Ha a használt súly nő, már erősödtünk is, ha erősödtünk, akkor izmosodtunk is. Heti háromszor negyven perc elég. Ha több, akkor már „fészbükoztál” és beszélgetél is, az idő pedig nem produktívan lett kihasználva. Ismétlésszámok 1 és 5 között, e fölött már minden kardió, jóga, pilátesz vagy zumba. Egy munkasorozat kell, és ha így teszel, a megfelelő technikával csak egy rúd, súlyokra és egy húzódzkodóra van szükség.

Patonai főtörzsőrmester: Egy harcosnak erőálló-képességre és állóképességre van szüksége, egy időben

„Repül a nehéz kő...”

Kardió

Futás, heti 12 km; bárhogy is osztod, jó, ha a Top Gun-pilótáknak, akkor neked is elég. Ezt a tippet még a mali felkészítésen kaptam egy különleges műveleti felcsertől – örök hála, máig használom. Én személy szerint kétszer 6400 m-t kocogok, ez kb. 40 perc körüli idő. Közben lehet angolt hallgatni, vagy csak kikapcsolódni, egy a lényeg, fúsd ki a stresszt! Orron be, szájon ki. As simple as possible.

Állíthatom, aki 6 km-t tud, az tud 10-et is. Aki 10-et tud, az tud már félmaratont... én tudtam. 10 km-ig izomból futsz, félmaratont viszont fejből. Ahogy Knapp István szakaszvezető barátom tanácsolta: „Nem a táv öl, hanem mindig a tempó.” Ha úgy érzed, nem tudsz beszélgetni futás közben, akkor máris rossz a tempód, lassíts! Ezzel a módszerrel, garantálom, nem sokára nem lesz gond 3200 métert futni egy fizikai felmérőn (bármikor kiváló eredménnyel), és még el sem fáradsz.

Kitartás

Kondiedzés után pár perc, csak egyszerűen. Mindig csak egy kis sokk a

testnek. Szeretem Churchill módszerét: „Tedd azt, amit tudsz, azzal, amidd van, ott, ahol vagy!” Csinálj 5 percig négyütemű fekvőtámaszt, nem is számolva. Csinálj 100 kettlebellszakítást 5 perc alatt! Verj kalapáccsal egy traktorgumit! Lépcsőzz! Ugrálókötelezz! Zsákolj! Sprintelj! Csak izzadj, kapkodj levegő után és lépj ki a komfortzónádból egy picit!

Alapszabály, hogy az edzést erősebben és fittebben kell befejezned, mint ahogy kezdted.

Étkezés

Minimalizmus ismét. Erre úgy tekintek, hogy nem az olimpiára készülök. Ha be kell mutatkoznom, akkor Patonai Gergely főtörzsőrmester vagyok, nem pedig Patonai Gergely erőemelő. Diétázok, alakul. Majd hirtelen határ, misszió, árvíz, gyakorlat, szóval inkább eszem, ami van a tányéron, és kihozom belőle a maximumot.

Ha nem hiszed, akkor gondolkozz. Az én teljesítményem 365 napon át van fenntartva, nem egy napra kihagyoztam, és ez a lényeg. A táplálékkiegészítőkről annyit, hogy egyrészt misszióban hivatalosan tilos, ezt többször ellenőrizték is, másrészt pedig azt feltételezi, hogy a táplálkozásom amúgy rendben van. Az enyém nincs, így erre sem fordítok figyelmet. Még mindig a minimalizmus ügye. Jó ideje használom a szakaszos böjtölés elvét, azaz nem eszem ebédig. Persze köz tudott, hogy a reggeli a legfontosabb, de valahogy nincs a szemem előtt az ősember, amint ébredés után az őshűtő felé tart, hogy elfogyasszon egy terjedelmes őszreggelit, és még oroszlánt sem láttam tele hassal vadászni. Én csak engedem, hogy a szimpatikus

idegrendszer picit uralkodjon napközben, járom a magam útját és sikereket érek el. Egy misszióban a ramadán alatt pár kollégával „Ramadán-klubot” alapítottunk, mindig kihagytuk az ebédet, és megállapítottuk, hogy nem épültünk le, nem lettünk nincstelenek és nem örültünk meg.

Célok mindig kellenek!

Amit én használok, azok standardok, hogy a fejlődés mérhető legyen. Cél-súlyok, mert célok mindig kellenek. Például képesnek lenni a testsúly duplájával guggolni, fej fölé a saját súlyt kinyomni, fekvve nyomni a testtömeg 1,8-szorosával, felhúzni a 2,5-szörösével, húzódkodni a testsúly másfélszeresével. Ezek az edzésmaxi-

A főtörzsőrmester igyekszik megfogadni sporttársai tanácsait

Patonai Gergely ez évben már több mint egy tucat versenyen mérte meg magát – eredményesen

mumok, így edzek 80–95%-kal, 5-1 ismétléssel, heti háromszor. Felejtse el az izolációt, ne vedd el az időt a családodtól. Fejlődj, adj neki egy esélyt! Hülyeség? Én Kurdisztán veretlen bajnoka lettem, és olyan emberek inspiráltak, mint Árvai István vagy Czégény Csaba erőemelő-bajnokaink, akik oktatják a világot. Én évekig tökéletesítettem a módszereimet Komár Zsolt barátommal, mire így kiforrta magát. Az élet bizonyítja: sikerrel.

Az amerikai különleges erők tagjai, mielőtt ennyiszor kaptak a módszereimtől, valószínűleg nem tudták, merre keressék a térképen kis országunkat. Azóta biztosan „meggooglizták”, hogy hol is van Magyarország.

Végezetül: minimalizmus! Mozogj heti 200 percet, csak napi negyven perc öt napon át, és maradj vagy légy jobb apa, férj, katona. Emlékezz! Minimalizmus...

Patonai Gergely főtörzsőrmester
Fotó: a szerző archívumából

FELHÍVÁS

alakulatok,
nyugdíjasklubok,
bajtársi egyesületek,
hagyományörző
közösségek,
aktív és nyugállományú
altisztek,
tiszthelyettesek részére

A Magyar Honvédség Altiszti Akadémia parancsnokának kezdeményezésére, a Honvéd Vezérkar főnök jóváhagyásával kidolgozás alatt áll a „Hallgatói Aranykönyv”, amely 1924-től napjainkig terjedő időszakban, évenkénti bontásban tartalmazza mindazon altiszt (tiszthelyettes) hallgatók, növendékek nevét, akik a katonai tanintézetekben, nappali képzés során „KIVÁLÓ” (kitüntetéses) eredménnyel végeztek.

Annak érdekében, hogy a kiadvány minél teljesebb és pontosabb legyen, kérjük, hogy aki – a végzettséget igazoló okmánya alapján – a fenti kritériumoknak megfelel, bizonyítványának másolatát a kovacs.tibor@uni-nke.hu e-mail-címre legkésőbb 2017. február 15-ig megküldeni szíveskedjen. (E kérésnek elsősorban az 1990 előtt végzettek szempontjából van jelentősége). A könyv színesebbé, informatívabbá tétele érdekében kérjük mindazon alakulatokat, közösségeket, magánszemélyeket, amelyek/akik az altiszti (tiszthelyettesi) képzéssel kapcsolatos emlékekkel, relikviákkal (osztályképek, tanintézeti karjelzések, oklevelek, régi bizonyítványok, emléktárgyak) rendelkeznek, hogy azok digitalizált képét (min. 300 dpi felbontásban), a hivatkozáshoz szükséges adatok feltüntetésével, a fenti e-mail-címre megküldve bocsássák rendelkezésünkre.

Köszönettel: A kiadvány szerkesztői

A MAGYAR HADSEREG A FORRADALOM ELŐESTÉJÉN

A lengyel események hatására már 1956. október 19-én a Magyar Néphadseregben elrendelték a biztonsági rendszabályok bevezetését, az őrségek megerősítését, felülvizsgálták a karhatalmi riadóterveket, összekötőtiszteket küldtek a magasabbegységekhez stb., majd 21-én ezeket mint alaptalan intézkedéseket visszavonták.

A hadsereg vezetői a tüntetésekkel kapcsolatos jelzéseket nem vették komolyan, az aggodalmaskodókat rémlátással vádolták, és 23-án délután olyan döntést hoztak, hogy helyes, ha a hadsereg szervezeten nem is, de a katonák egyénileg részt vesznek a felvonuláson, a tüntetésben, segítenek a tömeg megnyugtatózásában. Az előző napokhoz hasonló készültséget „nem kell pánikot kelteni” hivatkozással még délután sem rendeltek el, a tisztekkel leadatták szolgálati fegyvereiket, és csak a késő délutáni órákban rendeltek be a Honvédelmi Minisztériumba néhány fontosabb beosztású vezetőt.

Kezdetben még a belügyminiszter betiltotta a felvonulást, és azzal fenyegetőzött, hogy ha kell, azt a fegyveres erők alkalmazásával fogja megakadályozni. 13 óra előtt pár perccel a rádióban beolvasták a Belügyminisztérium közleményét, amely „*új rendelkezésig*” minden nyilvános felvonulást betiltott. A felső vezetés határozatlanságát jól érzékelteti, hogy másfél óra múlva ezt a tilalmat visszavonták. A diákok nem sokat törődtek a belügyminiszter tilalmával, sőt a tilalom mozgósító erővé vált.

20 órakor Gerő Ernő – az MDP Központi Vezetőségének első titkára – a Kossuth Rádióban elhangzó beszédében az eseményeket rendszerellenes megmozdulásként értékelte, és minden erőt felszólított a szocializmus védelmére. (...)

A Magyar Rádió épületéhez vezényelt karhatalmi erők nagysága és összetétele mutatja, hogy a hatalom Debrecen után Budapesten is készen

állt a megmozdulás erőszakos megakadályozására. A Belső Karhatalom őrségi és karhatalmi állományából kirendelt erők 19 óra 45 perc körül adták le az első riasztólövéseket a Rádió épületéből a tömeg felé, majd az ÁVH megnyitotta a célzott tüzet a tömegre, melynek következményeként nemcsak a tömegben, hanem az őrség megerősítésére kirendelt katonák és rendőrök között is számos sebesülés, sőt halálos eset történt. A sortűz hatása alól felocsúdó tömeg egy része elindult fegyvert szerezni, hogy erővel szerezzen érvényt követeléseinek, és védekezni tudjon az erőszakot alkalmazó hatalom ellen.

A 7. gépesített hadosztály alárendelt alakulatai közül a riadót elsőként a piliscsabai 8. gépesített ezrednek rendelték el. A vezérkarfőnök az ezrednek parancsként megszabta, hogy hajtsanak végre menetet Budapestre, ahol közelítsék meg a Magyar Rádió Bródy Sándor utcában lévő épületét, annak környékét tisztítsák meg a tüntetőktől, majd fegyverhasználat nélkül akadályozzák meg az épület elfoglalását.

Amikor a piliscsabai ezred megérkezett a Magyar Rádió épületéhez, a parancsnok, Solymosi János alezredes közölte: katonái nem fognak tüzet nyitni a népre. A tüntetők elmondták a katonáknak, hogy érkezésük előtt az épületben lévő ávosok a Puskin utcai oldalon, valamint a Bródy Sándor utcai kapunál tüzet nyitottak és többen életüket veszítették. A katonáktól elkülönítve szállított lőszer megérkezése után Solymosi alezredes parancsot adott katonáinak, hogy csak oda löjenek, ahonnan tüzet kapnak. Mivel a Rádió ablakából lőttek, a piliscsabai ezred harcosai, a közeli Kilián-laktanyából odaérkező építőkatona és a megerősítésként kiküldött rendőrök egy része is tűz alá vette a Rádió épületét.

Pár órával később a változásoknak mereven, görcsösen ellenálló hatalom ellen megkezdett harc a szovjet csapatok beavatkozását követően az idegen befolyástól mentes Magyarorszá-

gért folytatott szabadságharccá vált. A magyar pártvezetés által felállított Katonai Bizottság, átvéve a fegyveres erők feletti irányítást, a forradalom első napjaiban megpróbálta „*karhatalmi mozgásba hozni a hadsereget*”, felfegyverezni a kommunistákat és a munkásokat, megszervezni és biztosítani az együttműködést a magyar és szovjet csapatok között.

A Honvédelmi Minisztérium által kivezényelt Budapesten lévő vagy a közeli helyőrségekről – Esztergom, Piliscsaba, Aszód stb. – Budapestre felrendelt katonai alakulatoknak kezdetben nem osztották ki a löszert és megtiltották a fegyverhasználatot. A Rádió épületénél több hullámban így alkalmazott magyar katonai erők nem voltak képesek a fegyveres harc terjedésének megakadályozására, szinte feloldódtak a tömegben, és fegyvereik átadásával vagy átállással segítettek vagy passzívan szemlélték a Rádió épületének elfoglalását, a Budapestre beérkező szovjet csapatok elleni harc megkezdését. A hadsereg erőinek ilyen formában megvalósuló tervszerűtlen „bevetése”, a katonák többségének passzív, kisebb részének támogató magatartása a felső vezetés részére egyértelművé tette: a Magyar Néphadsereggel szembeni bizalmatlansága megalapozott volt, és az, hogy a rendőrség erőinek dezorganizálódása után az általuk ellenforradalminak értékelt megmozdulás leverésében a belső karhatalom erőin túl elsősorban a szovjet hadsereg fegyvereire támaszkodhat. A hadsereg morális helyzete, a néphez való szoros kötődéséből fakadó, az első perctől nyilvánvalóvá vált belső meghasonlottsága a felkelők elleni tömeges bevetésüket nem tette lehetővé. A politikai és a katonai vezetés nem lehetett bizonyos abban, hogy a csapatok végrehajtják a parancsokat.

Horváth Miklós

ny. ezredes, hadtörténész

(Részlet a szerző Magyar Néphadsereg – 1956 című tanulmányából, amely a Honvédségi Szemle 2016/6. számában jelenik meg.)

TÖRTÉNELMÜNK SVÉD KAPCSOLATA

Az MH Összekötő és Megfigyelő Csoport gépjárműve mellett a svéd haderő főtisztje, Ericsson őrnagy meghatódottan s egyben örömmel tartja kezében a Honvéd Altiszti Folyóirat egyik korábbi számát. Ez nem tekinthető sem véletlennek, sem barokkos túlzásnak.

Az 1950-es években Ericsson őrnagy édesapja, nyugállományú tisztként, otthonában, a médián keresztül érdeklődéssel követte a Magyarországon zajló eseményeket. Az 1956-os forradalom és szabadságharc miniszterelnöke előtt tisztelegve, 1956-ban elsőszülött fiának – a skandináv terü-

leten kevésbé ismert – Imre nevet adta. Így lett a család új jövevénye: Jan Imre. Az Ericsson család kötődése a magyarok ügyéhez ezzel még nem zárult le, hiszen az őrnagy fia szintén használja az Imre nevet. Mivel a svéd nemzeti szabályozás maximum négy nevet engedélyez állampolgárai számára, így az egyik családi név (Jorgsen) lecserélése után lett a fiatalember Gustav Imre Gunnar Ericsson.

Az apa és a fia egyaránt igen büszkék a Magyarországhoz való szimbolikus kötődésükre. Az egyik nagy tervük az, hogy a közeljövőben látogatást tesznek Magyarországon. Az utazási program már most részletes és terjedelmes. Az biztosnak látszik, hogy a találkozásunk első állomása a Vértanúk terén ívelő hídnál lesz, ahol megnézik a néhai mártír miniszterelnök, Nagy Imre első hazai egész alakos szobrát, amit húsz éve, 1996. június 6-án avattak fel.

Dr. Murinkó Attila alezredes

Fotó: A szerző felvétele

HUMOR

Tapasztalat

Vezetés közben a parancsnok sofőrje véletlenül megnyomja a dudát. Mivel a parancsnok is vele utazik, odaszól neki:

- Elnézést ezredes úr, csak véletlenül nyomtam meg!
- Tudom, fiam! – mondja a parancsnok, felnézve az olvasásból.
- Honnan? – kérdezi csodálkozva az sofőr.
- Onnan, hogy nem mondtad utána, hogy „Vadbarom!”

Vészmegoldás

Az őrmester házassági évfordulóra vesz a feleségének egy aranygyűrűt gyémántberakással. A zászlósa megkérdezi:

- Te, a feleséged nem egy terepjárót szeretett volna?

– De igen, csak sajnos hamis terepjárót nem tudtam szerezni.

Logika

Az öreg bűvároktató az első órán:

- Mindig számold meg, hogy hány-szor buksz a víz alá, és hány-szor jössz fel. Ha az eredmény nem osztható kettővel, nehogy levegőt végy!

MEÁ

A telephely kijáratánál egymás mellett várakozik egy KRAZ és egy „fényes autó”. A KRAZ vezetője kiszól a más-siknak:

- Még szoptatja, vagy már benzint is szabad fogyasztania?

A rutin

Az erdei úton egy öreg vadász fekszik az úton, a fülét a földútra tapasztva. Az arra gyakorlatozó katonák megállnak fölötte. Ekkor az öreg megszólal:

- Land Rover, magyar rendszámmal, fehér színű, horpadt a lökhárító, négy fiatal ül benne...

– Ezt mind hallás alapján állapította meg? – kérdezik csodálkozva.

- Dehogyan, nincs két perce, hogy el-ütött.

Szó szerint

A fiatal főhadnagy mérgesen ront be a telephely-ügyeletési helyiségbe:

- Amikor átvettem az autót, ön azt mondta, hogy egyik ámulatból a másikba fogok esni! És most tessék, be sem indul a járgány!
- Na látja főhadnagy úr, ez az első...

A skót

– Édesapám, megkapta a legutóbbi üzenetemet? – kérdezi a zászlóstól az egyetemista fia.

- Azt, amelyikben húszezer forintot kérsz?
- Igen, azt.
- Nem kaptam meg.

Összeállította:

Berek Zsolt törzsszászlós

TÖRTÉNELMI VISSZATEKINTÉS

A 100 évvel ezelőtti halálmenet egyik sorsdöntő állomása, Prizren

Tüzelésre készen... A prizreni vár több évszázados történelmének számunkra meghatározható időszakára 1915 ősze. A hátráló szerb haderő által erőltetett menetben kísért magyar katonai hadifoglyok egy része pár napot eltöltött a városban. A halálmenet Szerbiából indult el és Koszovón át Albániába, az Adriai-tenger partjáig vezetett, ahonnan hajóra szállva a szardíniai Szamár-szigetre vitte a sors, illetve a hajó a még életben maradt katonákat.

Hová lett a sok virág... A közismert dal kezdősora juthat eszükbe, amikor a vár nyugati oldalán lévő fő várfal alatt, a bejárat felé haladunk. Utunk mentén pipacsok tarkítják a meredeken ívelő domboldalt, amit bizony elég körülményes még hadi felszerelés nélkül is bevenni.

Ismét a várbán vagyunk... A Magyar Honvédség 14. KFOR Kontingensének katonái az elődeinkhez képest kellemesebb körülmények között, a történelmet tanulmányozva ismerkednek a várossal és a különböző helyszínekkel.

Egy közeli csoportkép. A magyar katonáknak a szabadidőben szervezett program nemcsak a kikapcsolódás szempontjából hasznos, elődeink történelmének megismerésére is lehetőséget ad.

Szöveg és fotó: dr. Murinkó Attila alezredes

A halálmenetről bővebben *Margittai Gábor: Szamár-sziget szellemkatonái* című könyvében olvashatunk.